

LEWIS CARROLL

ALISA
STEBUKLŲ
ŠALYJE

LEWIS CARROLL

ALISA
STEBUKLŲ
ŠALYJE

Iš anglų kalbos vertė
LIUDA PETKEVIČIŪTĖ

OBUOLYS

Gilyn į Triušio olą

Pamažu Alisą apėmė neapsakomas nuobodulys štai taip kiūtoti pakrantėje šalia sesers* ir ničnieko neveikti. Kartą kitą ji dirstelėjo į knygą, kurią sesuo įsigilinusi skaitė, tačiau joje nebuvo nei piešinių, nei pasikalbėjimų.

„Kas iš tokios knygos, kurioje nėra paveikslėlių ir niekas net nesišneka?“ – karčiai pamanė Alisa.

Ji vis dvejojo, teisingiau pasakius, mėgino dvejoti, nes nuo šutros buvo apsnūdusi ir vargiai bedėliojo mintis: viena vertus, jai lyg ir norėjosi nupinti saulučių vainiką, o kita vertus, atgrasu rodėsi vien tai, kad reikės keltis, tūpinėti po pievą ir skainioti saulutes.

Kaip tik tuo metu visai šalia praliuoksėjo baltutėlis triušis raudonomis akimis. Kažkodėl Alisai nepasirodė keista, nei iš kur jis čia radosi, nei kur skuodžia, nei kodėl ta pradžia bamba po nosimi:

– Oi pasivėlinsiu, dievaži, pasivėlinsiu!

Labai tingiai ir labai pamažu galiausiai ji sumąstė, kad toks dalykas šiaip jau turėtų stebinti, tačiau kažkodėl nestebino. Tik tuomet, kai triušis iš liemenės kišenės be niekur nieko išsitraukė laikrodį ir žvilgtelėjęs į jį vėl nudyžė tolyn, Alisa pagaliau pakilo iš vietos: šįkart ją žaibu nutvilkė mintis, jog

* Alisos paveikslas nutapytas nusižiūrėjus į tikrai gyvenusią mergaitę Alisą Plezans Lidel (*Alice Pleasance Liddell*, 1852–1934), o jos sesers – į tikrai gyvenusią vyresniąją Alisos seserį Loriną Lidel, gimusią 1849 metais. Plačiau apie tai žiūrėti „Pratarmėje“. – Čia ir toliau – paaiškinimai vertėjos.

tikrai niekad anksčiau neteko matyti triušio, vilkinčio liemenę ir dar su laikrodžiu kišenėje! Genama smalsumo ji leidosi per pievą jam pavymui. Ir reikia pasakyti, leidosi pačiu laiku. Mat visai netrukus triušis šmurkštelėjo plačion olon ties gyvatvorės pakraščiu.

Alisa nedvejodama smuko jam iš paskos, nespėjusi net pagalvoti, kaip reikės išsmukti atgal.

Iš pradžių ola ėjo gana tiesiai, bet vėliau smigo stačiai gilyn. Ji smigo taip staiga ir taip stačiai, kad nespėjusi nė susivokti Alisa pajuto garmanti tartum į kokį šulinį.

Viena iš dviejų: arba šulinio būta labai gilaus, arba ji krito labai pamaži, nes krisdama turėjo apščiai laiko pasidairyti ir nuogaliai pakrutinti smegenis, kas gi dabar bus. Pirmiausia pamėgino įžvelgti, kur linkui krenta, bet apačioje, po kojomis, juodavo neperžvelgiama tamsa. Tuomet ėmė dairinėtis

į šonus ir pamatė juos esant nustatytus indaujomis ir knygų lentynomis. Šen bei ten ant gembų kabojo žemėlapiai ir paveikslai. Krisdama pro šalį ji netgi spėjo nuo vienos lentynėlės pačiupti stiklainį su užrašu „Apelsinų uogienė“, bet labai nusivylė patyrusi jį esant tuščią. Nenorėdama mesti stiklainio žemyn, kad nepraskeltų kam galvos, tiesiog pastatė jį žemėliau ant kitos lentynos.

„Nieko sau! – pamanė Alisa. – Po šitokio kryčio tikriausiai bus vieni niekai nusiristi nuo laiptų. „Tai bent narsuolė!“ – neteks žado namiškiai. Ką ten nuo laiptų! Patikėkit, nepypčelsiu netgi nudardėjusi nuo namo stogo, nuo pat aukščiausio kraigo!“

Ką gi, belieka šituo patikėti.

O ji vis smigo ir smigo, žemyn ir žemyn. Ir atrodė, kad nuo šiol reikės šitaip smigt visada.

– Na, ir kiekgi spėjau nusmigti? – tarė ji garsiai. – Gal jau esu netoli žemės vidurio? Pala, pala... Iki jo, regis, bus geri keturi tūkstančiai mylių...

Kaip matyti, Alisa vis dėlto sugebėjo šio bei to pramokti mokykloje. Nors puikuotis įgytomis žiniomis ir nebuvo prieš ką (juk niekas nesiklausė), tačiau pasikartoti balsu visada ne pro šalį.

– Na, taip, greičiausiai tiek ir bus, – šnekėjo ji toliau. – Bet kaip sužinot, kurių laipsnių ilgumoj ir kurių platumoj atsidūriau?

Alisa nė iš tolo nenutuokė, nei kas tie laipsniai, nei kas ilguma, o juo labiau platumą, bet tardama tuos paslaptinius žodžius pati sau atrodė itin reikšminga.

– O kas, jei prasmegsiu kiaurai visą žemę? – nerimo ji. – Tai bent smagumėlis atsidurti tarp keistuolių, kurie vaikšto aukštytyn kojomis, o galva žemyn! Ir kaip jaustis, kaip gyvent tokiems atvirkščiams?

Alisa apsidžiaugė, kad jos niekas negirdi, nes ir pačiai pastarasis žodis pasirodė nei šioks, nei toks – bent jau nelabai tinkamas.

– Hm, anksčiau ar vėliau reikės jų paklausti, kokion šalin pataikiau, – kiek patylėjusi toliau samprotavo ji. – Ak, atleiskite, ponია, ar čia Australija, ar Naujoji Zelandija?

Tai sakydama Alisa mandagiai linktelėjo ir, pamėginusi sumesti grakštų tūpsnį, nustebo, kaip keista tūpčioti, kuomet skrieji ore. Tai jau tikrai nedaug kas šitaip gebėtų.

– „Kokia tamsuolė ta mergaitė!“ – dar pagalvos toji ponია, jeigu paklausiu. Ne, geriau jau nieku gyvu to nedaryti. Žiūrėsim – gal bus kur parašyta...

Alisa vis krito ir krito, žemyn ir žemyn, o kad nebuvo kas veikia, tai ir vėl įniko pati su savimi kalbėtis:

– Reik manyt, Dina vakare manęs labai pasiges!

Dina buvo katė*.

– Tikiuosi, namiškiai nepamirš pavakariams įpilti jos dubenėlin pieno. Ak, Dina, mieloji, taip norėčiau, kad būtum dabar čionai su manim. Kas, kad ore pelės nešmirinėja, bet užtat gali pasigauti šikšnosparnių, o jie, pati žinai, bemaž tokie pat kaip ir pelės. Bet ar katės šikšnosparnius ėda?

Šitoj vietoj Alisą taip surakino miegas, kad ji nieko daugiau nepajėgė galvoti, tik snūdžiu balsu tartum užsukta kužduliavo:

– Ar šikšnosparnius jos ėda? Ar šikšnosparnius jos ėda? – beje, buvo tokia apsnūdusi, jog kartais išeidavo: – Ar šikšnosparniai jas ėda?

Bet kai negali dorai atsakyt nei į vieną, nei į kitą klausimą, tai koks skirtumas, kurio paklausi? Ji pajuto, kad minga ir net pradeda sapnuoti vaikštinėjanti su Dina. Sapne juodvi laikėsi susikibusios rankomis ir Alisa labai rimtai jos teiravosi:

* Iš tikro toks ir buvo pasakos įkvėpėjos, Alisos Lidel, katės vardas.

– O dabar, Dina, pasakyk man atvirai, tik nemeluok: ar esi kada sutriauškinusi šikšnosparnį?

Bet čia staiga šlumšt! – ji kiek ilga šlumštelėjo žagarų ir sausų lapų krūvon, ir taip ilgai trukęs kryptis pagaliau baigėsi.

Alisa nė kiek neužsigavo, taigi bemat pašoko ant kojų ir apsidairė. Dabar juodut juodutėlė tamsa tvyrojo viršuj, o prieš akis dūlavo ilgas urvas, kuriuo toli priekyje liuoksėjo tas pats baltasis triušis. Nedelsdama nė akimirkos Alisa galvotrukčiais leidosi jam iš paskos ir dar spėjo išgirsti, kaip pasukdamas už kampo jis sudejavo:

– Oi, jūs mano auselės, mano brangieji ūseliai! Kaip aš vėluoju, kaip vėluoju, vėluoju...

Alisa pasuko už kampo kone lipdama triušiu ant kulnų, tačiau jis tartum skradžiai žemę prasmego. O ji atsidūrė pa- ilgoje menėje žemomis lubomis, apšviestoje ilgomis eilėmis sukabintų žibintų.

Menės sienose buvo daugybė durų, tik bėda, užrakintos. Alisa paklebeno jas visas mėgindama atidaryti, bet veltui. Taigi nusiminusi grįžo menės vidurin svarstydamą, pro kur reikės iš čia išsigauti.

Kaip tik tada jai į akis krito mažas trikojis staliukas iš storo stiklo ir ant jo gulintis mažuliukas auksinis raktelis. Iš pradžių Alisa spėjo jį būsiant nuo kurių nors durų. Bet kur tau! Spynos pasirodė per didelės, o raktelis per mažas joms atrakinti.

Tačiau antrąsyk apeidama pasienius Alisa aptiko nedidelę užuolaidėlę, kurios anksčiau nebuvo pastebėjusi, o už jos – žemutes, gal kokių penkiolikos colių* aukščio dureles. Ji pamėgino atrakinti jas mažuoju rakteliu ir net pašoko iš džiaugsmo: rakteliukas tiko!

* Colis (anglų *inch*) – 2,5 cm. Vadinasi, durelių būta 37,5 cm aukščio.

Pravėrusi dureles Alisa rado mažutę olą, ne didesnę, nei žiurkės urvelis. Parklupusi ji pažvelgė gilyn ir kitame jos gale išvydo nepaprasto gražumo sodą. Ak, kaip jai panūdo kuo greičiau ištrūkti iš šios niūrios menės ir atsidurti tenai – tarp dailiomis lysvaitėmis susodintų puikiausių gėlių ir vėsiomis tryškėmis almančių tvenkinėlių! Tik, deja, net galvos nevaliojo prakišti.

– O jei ir prakiščiau, – liūdnai mąstė Alisa, – ne ką telaimėčiau likusi be pečių... Et, būtų neblogai susistumti, kaip kad susistumia žiūronai. Manau, tikrai pajėgčiau, jei tik kas parodytų kaip.

Mat Alisai, ką tik savo kailiu patyrusiai tokių įstabių ir tokių neįtikėtinų dalykų, tapo daug lengviau manyti, jog iš tiesų labai nedaug kas tėra neįmanoma.

Stoviniuoti prie mažųjų durelių nebebuvo jokios prasmės, taigi ji grįžo prie mažojo stalelio, širdies gilumoje vildamasi aptikti kur užkritusį kitą raktą ar bent jau knygelę su nurodymais norintiems susistumti tartum žiūronai.

Ir tikrai: šįkart ant stalelio stovėjo buteliukas.

– Pirmiau čia jo tikrai nebuvo! – nustebusi sumurmėjo Alisa.

Pririštas prie butelio kaklelio bolavo popierėlis, o jame atspausdintas didelėmis dailiomis raidėmis puikavosi vyliaus kupinas užrašas: „IŠGERK MANE“.

„Išgerk“ tai „išgerk“, tačiau Alisa nebuvo kokia kvailutė ir neketino skubėti.

– Na jau ne, – tarė ji tvirtai. – Pirmą pažiūrėsiu, ar nėra kur parašyta „Nuodai“.

Mat ji buvo skaičiusi keletą smagių apsakymų apie vaikus, kurie supleškėjo liepsnose, buvo sudraskyti žvėrių ar ištikti kitokių nemalonumų vien dėl to, kad praleido pro ausis kai kurias paprastutes, bet labai naudingas tiesas, kaip antai: jei per ilgai laikysi rankoje raudonai įkaitusį žarsteklį, nudegsi; jeigu peiliu itin giliai įsipjausi pirštą, bėgs kraujas ir panašiai. Kai dėl Alisos, tai ji visiems laikams įsiminė: sriūbtelėjęs

iš buteliuko su užrašu „Nuodai“, anksčiau ar vėliau sulauksi bėdos.

Niekur neaptikusi žodžio „Nuodai“ Alisa galiausiai ryžosi kiek paragauti. O patyrusi skystimą esant nepaprastai gardų, be to, skaniai kvepiantį pyragėliais su vyšniomis, plakta grietinėle, ananasais, keptu kalakutu, ką tik išvirtais tąsiukais ir karštais skrebučiais su sviestu, bemat iškliukino jį ligi paskutinio lašo.

– Kaip keista! – jau po akimirkos sušuko Alisa. – Aš traukiuosi it sustumiami žiūronai!

Iš tikro taip ir buvo. Galiausiai ji liko vos dešimties colių ir visa švytėjo iš džiaugsmo nuo minties, kad dabar tai jau tikrai be jokio vargo prasprūs pro mažąsias dureles į aną gražųjį sodą.

Teisybė, pirma ji palaukė dar keletą akimirkų, norėdama įsitikinti, ar daugiau nemažėja. Mat bemažėdama vienu metu ne juokais sunerimo:

– Taip visą laiką traukdamasi galiu nežinia kiek susitraukti ar net visai sutirpti kaip kokia žvakė. Įdomu, kas tada iš manęs beliktų?

Ir ji pamėgino įsivaizduoti, kas lieka iš žvakės liepsnos ją užpūtus, mat savo akimis to liekio niekada nebuvo regėjusi.

Įsitikinusi, kad daugiau nemažėja, Alisa nutarė tučtuojau dumti į sodą. Bet... o varge! Pribėgusi prie durelių susigriebė užmiršusi auksinį raktelį, o kai grįžo jo pasiimt prie staliuko, suprato, kad tikrai nepasieks. Alisa aiškiai matė jį pro stiklą ir netgi mėgino sliuogti aukštyr stalo koja, bet toji, deja, buvo per slidi. Ji sliuogė ir slydo žemyn, sliuogė ir slydo, kol visiškai nusikamavusi klestelėjo ant grindų ir graudžiai pavirko.

– Gana jau! Verk neverkės, uodegą įmerkęs. Ašaros čia nieko nepadės, – galop tarė griežtai. – Nagi, tučtuojau liaukis!

Alisa niekada nešykštėjo sau gerų patarimų, nors retai kada juos tevykdė. Arba apibardavo save taip griežtai, kad net ašaros užpildavo akis. O kartą netgi pamėgino užsukti sau ausį už tai, kad sukčiavo žaisdama krocketą pati su savim. Galima drąsiai sakyti: šiai keistuolei netgi patiko įsivaizduoti save lyg du skirtingus žmones.

„Na, ir kas iš to? – kaip tik apie tai dabar mąstė ji. – Kokia nauda, jei ir mėginčiau būti dviem žmonėmis? Manęs tiek maža beliko, kad ir vienas šio to vertesnis vargiai beišeitų!“

Ūmai jos akis užmatė nedidukę stiklo dėžutę po stalu. Toje dėžutėje Alisa rado mažulytį pyragaitį, kurio paviršiuje švytėjo dailiai razinomis išdėlioti žodžiai: „SUVALGYK MANE“.

– Ką gi – imsiu ir suvalgysiu, – nusprendė kiek padvejojusi. – Jei padidėsiu, galėsiu pasiekti raktelį. O jei sumažėsiu, galėsiu prašliaužti po durimis. Žodžiu, šiaip ar taip, vis tiek pateksiu į gražųjį sodą, o tada jau tebus kas buvę.

Ji krimstelėjo kąsnelį kitą, o galvoje tuo tarpu nerami blaškėsi mintis: „Augu ar mažėju? Augu ar mažėju?“ Dėl tikrumo ji vieną ranką laikė ant viršugalvio, kad geriau jaustų, kurion pusėn tasai juda – aukštyn ar žemyn. Ir labai nustebo likusi vietoje. Nors paprastai visi liekame kokie buvę kramsnodami pyragaičius, tačiau Alisa taip priprato prie keistenybių, kurios ką tik viena po kitos ją ištiko, kad atrodė nei šis, nei tas, jei viskas vėl imtų vykti kaip įprasta.

Taigi ji paleido dantis į darbą, ir pyragaičio greit nebeliko nė trupinio.

Ašarų liūgas

– Kuo arčiau, tuo aršiau! – ūmai sušuko Alisa, nors visi žinome, kad reikėjo sakyti „Kuo toliau, tuo gražiau“ ar bent jau „Tolyn gražyn“. Aišku viena: iš nuostabos jai ėmė pintis liežuvis. – Vajeman tavo! – šaukė ji vietoje „vajetau mano!“ – Dabar išsistūmiau kaip ilgiausi žiūronai pasaulyje! Sudie, mano kojos!

Išpūtusi akis ji žvelgė žemyn, su siaubu stebėdama, kaip toldamos mažėja jos kulkšnys ir pėdos.

– Ak, jūs vargšėlės, mano vargšės kojėlės! Kas dabar apmaus jus kojinaitemis, kas apaus batukais? Aš tai jau tikrai nepajėgsiu – iš tokios tolybės nieku gyvu nepasieksiu! Nuo šiol privalėsite pačios savimi pasirūpinti.

„Pala, pala, – čia pat susigriebė per daug įsismarkavusi. – Reikėtų mandagiai su jomis. Nes dar sugalvos vaikščioti ten, kur joms ūpas, o ne ten, kur aš panorėsiu. Ką gi, teks savo brangiosioms kojėlėms įsiteikti ir kas metai Kalėdoms dovanoti po naują porą batų.“

Ir tuojau įniko dėlioti, kaip čia viską surengus.

„Geriausia, kai dovanas įteikia pasiuntinukas, – mąstė ji. – Šiaip gana smagu siuntinėti lauktuves savo pačios kojoms. Tik gal keistokai atrodys antrašas:

JOS MYLISTAI
ALISOS DEŠINEI
KOJAI,
KILIMĖLIS PRIE
ŽIDINIO GROTELIŲ,
NUO ALISOS –
SU MEILE...“

„O dievulėliau! Kokius niekus čia paistau!“ – susigriebė ji kaip tik tada, kai jos viršugalvis bumbtelėjo į menės lubas – mat per tą laiką Alisa jau spėjo ištišti iki devynių pėdų* ūgio. Taigi čiupusi aukso raktelį nuo stiklinio staliuko ji bloškėsi prie mažųjų durelių.

Ak, vargšė, vargšė mergaitė! Daugiausia, ką ji dabar galėjo – tai parvirtusi ant šono viena akimi ilgesingai spoksoti į stebuklingąjį sodą be jokios vilties ten patekti. Taigi patogiau atsisėdusi ji ir vėl davė valią ašaroms.

– Na, ir kaip tau ne gėda! – čia pat drausmino save. – Tokia drimba, o šitaip negražiai bliaini! – ir iš tikro, dabar ji buvo gan drūčiai paūgėjusi. – Tučtuojau liaukis, sakau tau!

Tačiau nei barimai, nei geri patarimai nebepadėjo. Iš Alisos akių kriokliais paplūdo ašaros, ir netrukus aplinkui ją telkšojo gal keturių colių gylio liūgas platumo sulig puse menės.

Po kurio laiko ji išgirdo tolumoje tapsint kažį kieno žingsnius ir skubiai apsišluostė akis, norėdama geriau įžiūrėti, kas gi ateina. Prašmatniai išsipustęs grįžo baltasis triušis, vienoje letenoje nešinas pora baltutėlių pirštinių, o kitoje – vėduokle.

* Pėda (angl. *foot*) – 30,48 cm. Vadinas, Alisa ištišo net iki 2 m 74 cm 32 mm ūgio.

Didžiai susikaupęs jis trepeno pasturgalinėmis kojėlėmis, be paliovos murmeldamas:

– O šviesiausioji kunigaikštienė*! O manoji brangioji ponina Mak Auše! Ar tik jos neužrūstinsiu, versdamas laukti?

* Luiso Kerolio (Č. Latvidžas Dodžsonas) pamėgtas žodžių žaismas, kuris remiasi tuo, kad žodžiai *Duchess* (kunigaikštienė) ir *Dutches* (olandai) ne tik skamba vienodai, bet ir turi po keletą gana sąmojingų reikšmių. Taigi tam, kuris klausosi pasakos, o ne skaito ją, nuolatinis Triušio murmėjimas *Oh, the Duchess, the Duchess!* gali skambėti kaip: o, kunigaikštienė; o, puikioji gražuole; o tu vargė; o tu špyga taukuota; niektauzų tauzos; ak, olandai; ak jūs, senikės bobikės (*dutch* gali būti ir „manoji“, „bobikė“, „senikė“, „sena šluota“ – suprask, žmona) ir panašiai. Todėl ir lietuvišką vardą jai derėjo sugalvoti juokingą, bent jau dviprasmišką. Plačiau apie Luiso Kerolio pomėgį žaisti žodžiais žiūrėti „Pratarmėje“.

Alisą slėgė toks neapsakomas sielvartas, kad būtų bet ką pradėjusi melsti pagalbos. Taigi triušiu prisiartinus gailiu balsiu pralemeno:

– Malonus pone, jei tik galėtumėt...

Triušis krūptelėjo, sustojo kaip įbestas ir, paleidęs iš letenų vėduoklę bei pirštines, nėrė kiek įkabindamas atgal į tamsą.

Alisa pakėlė pirštines, paskui vėduoklę, o kadangi menėje tvyrojo tvanki šutra, pradėjo ja vėduotis šitaip kalbėdama:

– Vaje, vaje. Šiandien viskas taip keberiokštiškai klostosi. O dar vakar klojosi kuo paprasčiausiai. Gal aš jau nebe ta, gal mane kas pakeitė nakčia? Nagi, nagi, pamąstykim, ar kėliaus ta pati iš ryto? Man regis, jau buvau šiek tiek pakitusi. Bet jeigu aš ne ta pati kaip vakar, tai kas tokia, po šimts raibų gegučių, galėčiau šiandien būti? Tai bent galvosūkis!

Alisa įniko narstyt atminty visus pažįstamus savo amžiaus vaikus ir spēlioti, ar kartais nebus pavirtusi kuriuo iš jų.

– Aišku, kad esu ne Ada, – sumurmėjo pati sau. – Jos plaukai svyra ilgomis garbanomis, o manieji štai nesiraito visai. Negalėčiau būt ir Mabelė, nes tiek daug visko išmanau, o ji... Ak, ji taip mažai tenutuokia! Be to, aš esu aš, o ji tėra ji... O jergutėliau, kaip čia dabar atsirinkus? Pala, reik patikrinti, ar viską tebežinau, ką ligi šiolei žinojau. Nagi, nagi, tuojau pažiūrėsim: keturi kart penki – dvylika, keturi kart šeši – trylika, o keturi kart septyni... Dievuliau! Šitaip vamplinėdama niekada neprieisiu dvidešimties! Be to, daugybės lentelė – dar ne viskas. Tuojau pažiūrėsim, kaip su pasaulio pažinimu. Londonas – Paryžiaus sostinė, Paryžius – Romos, o Roma... Ne, ir vėl šnipštas teiseina! Kad jį kur! Ko gero, būsiu pavirtusi Mabele, ne kitaip. Ką gi, pamėginsiu padeklamuoti „Aure, kaip uoliai...“*

* Turimas omeny anglų šventiko ir poeto Aizeko Vatso (*Isaac Watts*, 1674–1748) eilėraštis „Blogis per tinginį ateina“ (*Against Idleness and Mischief*, 1715), puikiai žinomas angliškai kalbančių šalių pradinukams.

*Aure, kaip uoliai po vilnis
pliuskenas krokodilas!
Kaip maurus taško į šalis,
kad net banguoja Nilas!*

*Kaip šypsosi linksmi, plačiai,
nagus iškėtęs džiaugias:
visi jo laukiami svečiai,
visiems jo iltys draugės...*

– Še tau, kad nori! Tai visai ne tie žodžiai*, – sudejavo Alisa, ir jos akys vėl pritvinko ašarų. – Gal jau tikrai pasidariau Mabelė? Ojoi, tuomet turėsiu gyventi varganoje lūšnelėje be jokių žaislų ir nuo ryto lig vakaro vien ruošti pamokas! Ne, geriau padarysiu štai kaip. Jei jau pavirtau nežinia į ką, tai verčiau liksiu ščia. Veltui jie parpuolę prie olos šauks: „Sugrįžk, sugrįžk, brangute!“ Žvelgdama aukštytyn tiesiai šviesiai paklausi: „Kas tokia esu, po plynių? Pirma atsakykite, o tada, jei man patiks būti tuo, kuo sakote, sugrįšiu. Jei ne – liksiu čia, kol tapsiu kuo nors kitu...“

Galiausiai, kiek patylėjusi, ji nebeištverė ir pratrūko raudoti:

– O varge, vargeli! Kad bent kokia galva kyštelėtų iš tenai, anų juodų aukštybių. Man taip ilgu vienai!

Šitaip sakydama Alisa dirstelėjo į savo rankas ir apstulbo pamačiusi, jog mūvi vieną iš baltųjų triušio pirštinių.

„Kaip galėjau ją užsimauti? – nustebo. – Matyt, vėl sumažėjau...“

Priėjusi prie stalelio pasimatuoti, sumetė esanti kokių poros pėdų aukščio ir vis dar sparčiai tebemažėjanti. Jai

* Tikrąjį Aizeko Vatsio eilėraštį „Blogis per tinginį ateina“ žiūrėti „Pratarmėje“.

smilktelėjo mažėjimo priežastį esant vėduoklę, kurią ji tebe-
laikė rankoje. Tad kuo skubiausiai sviedė ją žemėn ir šitaip,
laimei, paliko neišnykusi.

– Sergėk, Dieve – vos per plauką teišsigelbėjau! – lengviau
atsiduso, ne juokais įbauginta tokio ūmaus ir tokio netikėto
sumažėjimo. Tuo pačiu metu širdis suspurdo iš džiaugsmo,
kad tebėra gyva ir sveika. – O dabar – pirmyn, į sodą! – sušu-
ko atgaivinta to jausmo.

Alisa tekina nuskuodė prie mažųjų durelių, bet, deja – jos
tebebuvo užrakintos, o nelemtas aukso raktelis ramiausiai te-
begulėjo ant stiklinio staliuko.

„Na, dabar tai visai riesta! – tirpte nutirpo mergaitė. –
Kaip gyva dar nebuvo taip smarkiai susitraukusi. Prisiekiu,
blogiau šio blogumo jau nieks nepablogės!“

Sulig ta mintele ji paslydo ir pūkšt! – ligi kaklo paniro į
sūrų vandenį. Tą akimirką jai pasidingojo, kad greičiausiai per
klaidą bus pliumptelėjusi jūron.

– Tai nieko – tuomet galėsiu parsirasti traukinį, – tarė
balsu pati sau.

Mat Alisa prie jūros tebuvo kartą gyvenime, todėl manė,
kad Anglijos pajūris ištaisai pristatytas būdelių persirengti, jo

smėlį mediniais kastuvėliais rausioja būriai vaikų, kiek toliau poilsiautojų laukia nesulaukia tvarkingomis eilėmis surikiuoti nuomojami vasarnamiai, o už jų būtinai kėpso geležinkelio stotis.

Bet greitai ji suvokė įvirtusi į savo pačios ašarų liūgą, kurį įsismarkavusi priverkė tada, kai buvo devynių pėdų ūgio.

– Nereikėjo man taip ilgai ir taip smarkiai sriūbauti! – murmėjo Alisa, plaukiodama šen bei ten ir ieškodama, kur patogiau išlipti. – Už tai greičiausiai ir būsiu nubausta – nuskęsiu savo ašarose. Tikri šuns pyragai būtų šitaip galą gauti, kaip sau norit! Įtariu, šiandien viskas ruošias būt šuns pyragiška.

Tuo metu ji išgirdo kažį ką pliuskenantis netoliese ir nuplaukė artyn pažiūrėti, kas ten. Purslai tiško taip aukštai, kad iš pradžių ji tikėjosi pamatyti jūrų vėplį ar begemotą, bet tuojau prisiminė, kaip labai susitraukusi liko. Ir tikrai – po liūgą murkdėsi viso labo pelė, netyčia įkritusi panašiai, kaip ir ji pati.

„Kaži, gal vertėtų užkalbinti tą pelę? – svarstė Alisa. – Čionai tiek visokių keistų miglų migloja, tad visai tikėtina, jog ir pelės geba kalbėti. Šiaip ar taip, niekas per galvą neduos, jeigu pamėginsiu.“

Ir ji pradėjo:

– O pele! Gal turite minčių, kaip čia geriau išsikepurnėjus iš to liūgo? Visai nusibaigiau po jį besitaškydama. O pele!

Alisai susirodė, jog geriausia būtent taip kreiptis į pelę, nors į nieką šitaip gyvenime nesikreipė. Greičiausiai dėl to, kad nenuitiko tokios progos. Mat kartą ji matė brolio atvers-toje lotynų kalbos gramatikoje išlinksniuotą žodį „pelė“: pelė, pelės, pelei, pelę, pele, pelėje ir galiausiai – o pele!

Pelė pažvelgė į ją labai įdėmiai ir net mirktelejo viena akele, tačiau nepratarė nė žodžio.